

Измяната на Борджите

Продължението
на „Отровителката
на Борджиите“

САРА ПУЛ

enthusiast

Sara Poole
The Borgia Betrayal

Copyright © 2011 by Sara Poole
All rights reserved

Сара Пул
Измяната на Борджиите

- © Мариана Христова, преводач, 2014
- © Виктор Паунов, художник, 2014
- © **Enthusiast** – запазена марка
на „Алто комуникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-103-1

С А Р А П У Л

Измяната
на
Борджките

*Превела от английски
Мариана Христова*

enthusiast
София, 2014

ПРОЛОГ

– Разбирам... – каза жената, направи няколко крачки през стаята и надникна към малкия прозорец, който гледаше към реката.

Лунната светлина озари лицето ѝ. Млада жена, симпатична на вид, но нищо особено в град, в който красотата се срещаше на всяка крачка. Жена, която би събурила само мимолетен интерес, ако не беше заобикалящият я шепот.

– Изобицо ли не узна имената им? – попита тя.

Мъжът, който щеше да умре, поклати глава. Беше коленичил на голия гърбен под само по риза – когато тя гоиде, тъкмо се приготвяше да си ляга. На сутринта, щом отвореха портите, щеше да изчезне от града, да поеме на север, по пътя към Витербо, където щеше да е на сигурно място. Сега вече беше късно.

Ръцете му бяха здраво стиснати пред тялото, а калчетата им бяха побелели.

– Защо да казват имената си на някого като мен, госпожо? Аз съм нищо.

Тя се усмихна леко.

– За малко да станеш нещо. Убиец на папа.

В гърлото му се надигна жлъчка. Запита се колко ли време ще го накара да страда и какви методи ще използва. Беше чувал ужасяващи истории.

– Защо си бил готов да направиш подобно нещо? – попита тя. – Заради Бог ли?

Ако ѝ кажеше истината, може би щеше да му предложи някаква малка пощада.

– За пари.

Зад него мъжът, който беше дошъл заедно с нея, изсумтя. Приличаше на стар посивял войник, но носеше широкия шарф и другите знаци на високостапен кондотиер. Човек, който се беше издигнал сам и се гордееше с това.

– Надявам се, че си взел добри пари – обади се той. – Защото си се спазарил за собствения си живот, все едно гали си го разбирал, или не.

Гласът на мъжа се пречупи.

– Знаех какво рискувам.

– Но си мислел, че... какво? – попита жената. – Ще успееш да ме надхитриш? Няма да разбере какво си сторил, преди да е станало късно?

– Надявах се... – ... че възложителите наистина са поумни от нея, както твърдяха. Че това, което му дадоха да пусне във виното, ще остане незабелязано. Тя обаче го бе открила – жената, която сега се наведе още малко, за да го види по-добре. Той потръпна, обзет от безумен страх. Молеше се да не се подмокри. Ето докъде беше стигнал: „Моля те, Господи, нека не се напикая.“

– Толкова ли много си искал тези пари? – попита тя.

Толкова много ли ги бе искал? Вече не можеше да си спомни. Но тогава погледна към златото, което му предложиха – повече злато, отколкото си е представял, – и видя как би могъл да се преобрази животът му. Богатство, удобства, свобода при положение, че не познаваше никаква, най-отбрани храни, красиви жени. Обещанието за всичко това и още повече му разкашка мозъка. Сега си помисли, че сигурно е бил луд, но знаеше, че и да го каже, полза няма да има.

Вместо това отвърна:

– Изкуших се и изпаднах в грях.

Жената въздъхна, сякаш че му съчувстваше. Кондотиерът обаче не показва подобни чувства.

– Можем да го отведем в *castel** – предложи той. – Да го подложим на разпит.

Тя стана, погледна наголу към мъжа и за миг се замисли, но после поклати глава.

– Няма смисъл. Той не знае нищо.

– Как можете да сте сигурна?

– Ако знаеше, вече щеше да ни е казал – отговори тя и посочи към мокрото петно, което се разширяваше по пода.

Устните на мъжа трескаво се движеха в безмълвна молитва. Вдигна поглед към лицето ѝ, озарено от лунната светлина. Не беше лишено от съчувствие. Изглеждаше почти благо.

– Изпий това – каза тя и му подгаде винен мех, ушит от кожата на млад козел, с гладка гървена тапа, която се плъзна безпрепятствено между устните му.

– Не искам... – По бузите му потекоха сълзи.

Тя докосна успокоително косата му и вдигна меха, за да му помогне.

– Така ще е по-лесно. Само няколко секунди, и всичко ще свърши. В противен случай...

Castel и часове, а може би и дни нажежено го бяло страдание, преди животът му да свърши. Вече беше свършил в мига, в който си позволи да се надява на повече, макар че тогава не го разбра.

Виното беше гъсто и великолено, достойно за папа – вино като това, което щеше да пие в новия си живот, ако му се бе угала тази възможност. Остана му един миг да се зачуди как ли е разбрала какво има във виното. Ами ако е сбъркала? Ами ако всичко това беше само някакъв номер и той нямаше да умре...

Мисълта едва се оформи в ума му, когато във вътрешностите му избухна огън, изпепели гърлото му, плъзна се наголу към стомаха му и още по-нататък. Той нагаде вик и се сгърчи в конвулсии. Жената отстъпи назад. Наблюдаваше го внимателно, сякаш бе почти любопит-

* Замък (ит.). – Бел. прев.

на да види какво въздействие ще му окаже отровата. Не, точно така.

В ушите му закънтя оглушително жужене, в черепа му нахлуха хиляди насекоми. Очите му се отвориха широко и се изцъклиха, а зрителното му поле се стесни, превърна се в точици светлина, преди всичко пред погледа му да угасне. Сега беше сляп и глух за всичко освен за жуженето, но това нямаше значение – толкова силна беше болката. Искаше да извика, но мускулите на гърлото му се бяха парализирали също толкова бързо, колкото и останалата част от него, така че последният гъх, който си пое, едва успя да стигне до гробовете му, преди сърцето му да спре да бие.

Всичко свърши и кондотиерът отиде да потърси ханджията – бяха го вдигнали от леглото и сега трепереше в общото помещение. Няколко монети, няколко бързо изречени думи, и човекът с благодарност разбра, че трябва само да се отърве от един труп и да си гържи устата затворена – щеше да я гържи затворена до края на дните си, закле се той и зареди благодарности, защото са му оказали такава милост.

Франческа чакаше навън в приятния хлад на ранната пролетна нощ. Пригърпа наметалото си по-плътно, повече за утеха, отколкото за топлина, и се опита да не мисли за мъртвеца. Беше много уморена, но знаеше, че няма да мигне. Не и сега, не още.

Кондотиерът се върна и двамата се отправиха към конете.

– Колко станаха за тази година?

– Трина – отговори тя, докато той свиваше гланите си, за да стъпи тя на тях. Франческа не обичаше конете и предпочиташе да не язди, но както толкова много неща в този живот, и язденето нямаше добра алтернатива.

Тя се намести на седлото и добави:

– Ще има и още, докато най-накрая не успеем да сложим край.

– Или докато някой от тях не успее – погметна спътникът ѝ.

Франческа кимна мрачно и обърна жребеца си към реката. Ненадейно почувства, че няма търпение да приключат.

1

Съдбата на света зависи от къс хартия, поставена пред един мъж, който оставя току-що отрязаното перо, с което си играе отгавна, прекалено отгавна, и се провиква да му донесат вино.

В паметта ми този миг е удължен, хванат в капана на съзнанието ми като насекомо в кехлибар, сякаш някаква сила отвъд познанието ни бе спряла времето в този момент.

Разбира се, в действителност не се случи нищо подобно. Времето продължи да си тече и да носи със себе си събития с огромна важност, свързани с хора от огромна важност. Но ако обичате, представете си под блестящия ешафог на историята живота на обикновените хора, който зависеше от него. Защото те наистина висяха на бесилката и вратовете на немалко от тях се оказаха непоносимо разтегнати.

В този момент едно питие щеше да ми се отрази добре. В този приятен ден в началото на май, лято Господне 1493, Родриго Борджия, сега вече папа Александър VI, беше прекарал по-голямата част от следобедата в обмисляне на папската була *Inter caetera*, която трябваше да постанови разпределението на новооткритите земи на запад. През цялото време бях в кабинета му, без да има причина. Кой се нуждае от помощта на отровителката си, за да реши как да раздели света? Но тъй като миналата година изиграх роля в издигането му на престола

на свети Петър, Негово светейшество си създаде навик да ме държи наблизо. Иска ми се да вярвам, че гледа на мен като на един виг талисман, но истината е, че просто смяташе за благоразумно да ме държи под око, да не би да реша да направя един Бог знае какво.

Казвам се Франческа Джордано, дъщеря на покойния Джовани Джордано, който служи десет години на семейство Борджия като отровител и накрая го убиха заради усилията му. Наследих поста му, след като убих човека, първоначално избран да заеме мястото му. Освен това прерязах гърлото на един от мъжете, замесени в смъртта на баща ми. И най-накрая се опитах да отрова човека, за когото вярвах – както се оказа, погрешно, – че е поръчал убийството му. Само Бог знае дали папа Инокентий VIII е умрял от моята ръка.

Преди да се отгърпнете ужасени, вземете предвид факта, че имах основателна причина за всичките си действия, поне по моите стандарти. Въпреки това не мога да отрека, че вътре у мен царя мрак. Не съм като другите хора, макар че мога да се преструвам, когато се наложи. Аз съм такава, каквато съм, Бог да се смили над душата ми. Но пък това може да го каже всеки един от нас, нали?

Отвъд високите прозорци, които гледаха към пиаца Сан Пиетро, денят беше хубав. Вятърът духаше на север, отнасяше по-голямата част от вонята на града и ни обливаше в уханието на лимонови горички и поля с лавандула, за които всеки добър римлянин твърди, че копнее. Това е лъжа – само след няколко дни в *la campagna** вече копнеем за мръсотията и шума на обичния си град.

Папите идват и си отиват, империи се сблъскват и се откриват нови светове, но Рим винаги си остава Рим, тоест гражданите му както винаги бяха заети да се потят, да ругаят, да работят, да ядат, да развратничат, от време на време да се молят и неспирно да клюкарстват.

* Селото, провинцията (ит.). – Бел. прев.

Как само копнеех да съм сред тях, а не тук, където бях – на неудобен стол под прозореца, под критичните очи на секретарите на Борджия – и гвамата мъже, и гвамата свещеници, и гвамата изпълнени с презрение към мен.

Не че ги обвинявах. Професията ми сама по себе си предизвиква страх и презрение без допълнителни усилия от моя страна, но не мога да отрека факта, че като жена в мъжки свят карам много мъже да се чувстват неудобно. Тогава бях гвайсетгодишна, с кестенява коса, кафяви очи и макар и стройна, притежавах женствени извивки. Това също кара някои мъже и особено свещениците да настръхват от неодобрение... или от нещо друго. Мъжете настръхват поради толкова много причини, че често е невъзможно да се разбере какво ги предизвиква във всеки отделен случай.

И тъй като Борджия си беше Борджия, нито една млада жена, която да е поне малко привлекателна, не можеше да остане задълго в компанията му, без да възникнат подозрения, че споделя постелята му. Не, не си въобразявайте, че това е вярно по отношение на мен. През годините с Борджия споделихме много неща, които изглеждат необичайни за мъж с неговото положение и жена с моето, но леглото не беше сред тях.

Що се отнася до най-големия му син Чезаре, това е друго нещо. Мисълта за сина на Юпитер, както го наричаха най-разпалените му почитатели, ме откъсна от този безкраен протяжен миг. Чезаре беше напуснал града преди няколко седмици по задачи, възложени от баща му. В негово отсъствие леглото ми бе изстинало.

Двамата се срещнахме за първи път като деца в палатото на Борджия на Корсо – той, синът на кардинала, и аз, гъщерята на отровителя. Това, което започна като предпазливи погледи, с годините се разви и напредна, докато накрая една нощ той се натъкна на мен в библиотеката. Аз четях любимия си Данте, а Чезаре се беше напил и се измъчваше след поредния спор с баща си. Бих

могла да заявя, че след като е изненадал *virgo intacto** не-подготвена, е успял да постигне порочната си цел погнизходителния поглед на портрета на papa Каликст III, чичо и покровител на семейство Борджия, който бе поставил началото на пътя им към слабата. Но истината е, че аз постигнах целта си с Чезаре в същата степен, в която той постигна своята по отношение на мен, а може би и в по-голяма. Мракът у мен беше привлечен от него – и той като мен беше същество, изтъкано от първични жажги, които не оставяха място за морал или съвест. Чезаре нямаше грехове в смисъл, че не осъзнаваше греха като такъв. С него можех да бъда толкова близо до истинската си същност, колкото изобицо можех да се надявам в онези години.

Докаато отсъстваше, се замислих дали да не си взема друг любовник, но единствения, когото наистина желаях освен Чезаре, не можех да имам. Бях принудена да си повтарям старата измислица, че самолишението е добродетел, макар всеки изминал ден и нощ да показвах пределно ясно, че съвсем не е така.

Шокира ли ви всичко това? Надявам се да е така, защото, честно казано, си спомням колко невероятно ограничена се чувствах в онзи момент и бях готова да направя почти всичко, за да оживя положението.

– Ще подпишете ли? – попитах най-накрая, защото все някой трябваше да зададе въпроса.

Борджия размишляваше над документа целия следобед – четеше, препрочиташе, стенеше, оплакваше се, настояваше да го пренапишат, за да променят тази и онази дума, и най-накрая просто се загледа в него. Гълъбите, които от време на време се приближаваха към перваза на прозореца и кълвяха шепите семена, които им оставях, изглеждаха по-целенасочени от Христовия наместник на земята.

– Мислиш ли, че трябва? – попита Борджия.

* Девственица (лат.). – Бел. прев.

Въпреки приятния ден над горната му устна блестеше тънък слой пот. По онова време беше на шейсет и две години – възраст, на която повечето мъже или са в гроба, или поне са седнали на някой стол в преддверието на Смъртта. Но не и Борджия Бука. Постът, за който се беше борил с такава енергия и толкова лукавства, го бе състарил, но все още можеше да мине за човек, едва преминал разцвета си. Дори и в най-лошите му дни от него се излъчваше неуморимост, която караше противниците му да се разбягват като мравки, търсеци убежище от безмилостните лъчи на слънцето.

Нито за миг не повярвах, че наистина се интересува от мнението ми. Въпросът беше само поредният прегол да отложи отказването си от това, за което се боеше, че с времето може да се окаже по-ценно, отколкото осъзнаваше сега.

Но пък кой можеше да каже как трябва да се постави цена на цял едн нов свят?

Освен ако въпросният свят наистина не беше Индия, както твърдеше спечелилият си мигновена почит Кристофоро Коломбо*, героят на деня. В такъв случай щеше да стане страшно.

Донесоха виното, което беше поускал. Борджия се облегна назад, завъртя кларета и завря нос в бокала. Никой не можеше да каже, че е дивак. Когато решише, можеше да се наслади на аромата на някоя чудесна реколта със същото удоволствие, с което би му се насладил и всеки друг велик принц.

Наблюдавах го със самоувереност, придобита с огромни усилия. Откакто стана папа, Борджия си спечели още повече врагове от многото такива, които вече имаше като кардинал. Макар че годината още не беше преполовена, до момента бяха направени три сериозни покушения срещу живота му. Имах подозрения кой може да стои зад нападенията, но тъй като не разполагах с доказателства, можех да предприема само ограничени

* Италианската версия на името на Христофор Колумб. – Бел. прев.

действия. Абсолютно нищо – нито храна, нито напитка, нито какъвто и да било предмет, който можеше да докосне – не можеше да се доближи до *Il Papa**, преди да е минало през щателния ми оглед. По-голямата част от работата ми включваше дейности от този род. Каквото и да сте чували, само от време на време ми възлагаха други задачи. Хората просто чуват прекалено много.

– Португалците няма да останат доволни – отбеляза Борджия, неизвестно дали пред мен или пред въздуха. Може би се обръщаше към гълъбите.

– Нали ще им дадете другата половина от света – напомних му.

Наистина щеше да направи точно това с помощта на географите си – учени хора, макар и госта мрачни сега, когато трябваше да преначертаят всичките си карти. Западът за Испания, Изтокът за Португалия, а всичко още по-нататък да го вземе Дяволът.

– Трябва да направя нещо – отсече той. Гласът му звучеше леко отбранително, но кой можеше да го обвинява?

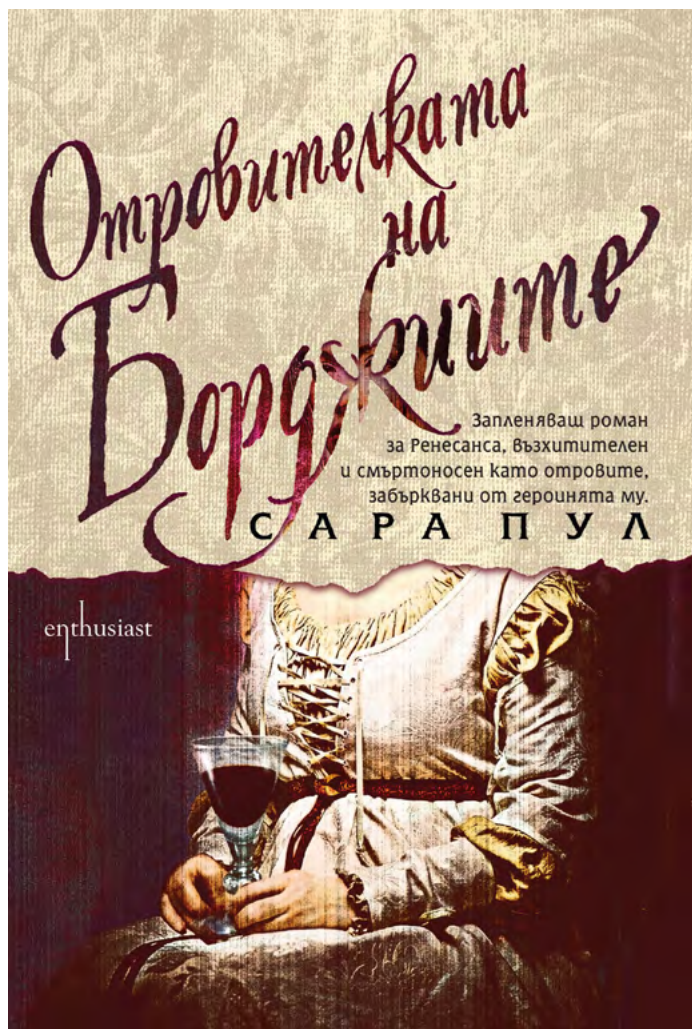
Всъщност всички, защото за ситуацията беше отговорен изцяло той, но се въздържах да го спомена. Никой не може да твърди, че съм напълно лишена от дипломатичност.

– Техни католически величества ще останат доволни – изтъргнах, вперила поглед в захвърленото от него перо, като му заповядвах наум само да скочи и да подпише проклетата була.

Фернандо и Исабел Испански наистина щяха да останат доволни – надявах се достатъчно, за да помогнат на Борджия за разрешаването на настоящите му проблеми с кралство Неапол. Трудности, които той бе предизвикал чрез... да видим дали ще се сетя... а, да, като се опита, освен някои други неща, и да открадне от неаполитанците земя, за да я даде на втория си син Хуан, когато искаше да направи велик принц. Понякога хората са толкова чувствителни по подобни въпроси.

* Паната (ум.). – Бел. прев.

Още от поредицата

Очаквайте

Датата на Борджии

Сара Пул

ИЗМЯНАТА НА БОРДЖИИТЕ

Превод *Мариана Христова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Людмила Стефанова*
Художник *Виктор Паунов*
Препечат *Митко Ганев*

Американска. Първо издание

Формат 60×90/16

Печатни коли 25

ISBN 978-619-164-103-1

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комуникаейшънс енд пъблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Полиграф-Юг“ АД

Измаяната на Борджииите

През лятото на 1493 година Родриго Борджия, Александър VI, е папа от почти цяла година. След важната роля, която е изиграла в издигането му на престола на свети Петър, Франческа, преследвана от сенките на миналото си, е натоварена със задачата да го задържи там. Като придворна отровителка на най-опасното и прочуто с най-лоша слава семейство в Италия, тази повелителка на смъртта се изправя пред паяжина от опасности, интриги и измами, която заплашва да угаси светлината на Ренесанса.

Опасностите дебнат и се приближават от всички посоки и Франческа замисля отчаян план, с който излага на риск собствения си живот и се изправя пред кошмарен сблъсък с един луг, решен да унищожи всичко, което тя се е зарекла да опази. От скритите подземия на Рим от XV век до оживените му улици, наситени с чувственост, фикс идеи и предателство, Франческа трябва да се пребори с демоните на собствената си тъмна природа, за да разбули заговор, чиято цел е да унищожи Борджииите, да установи контрол над целия християнски свят и да потопи света във вечен мрак.

Втората книга продължава историята на Франческа Джордано, отровителката на противниците на вече възкачил се на папския престол папа Борджия. Тя е научила занаята на отровителите от баща си, който е убит в първата книга. Благодарение на уменията и знанията си, Франческа заема един много важен пост – тя трябва да брани живота на папата, като проверява храните, грехите, водата, виното му, всичко – за следи от отрова. А и да отравя в името на живота на Борджия, ако се налага.

Родриго Борджия е папа от година, но броженията срещу него не са стихнали – дори напротив. На пътя му се изправят Дела Ровере, Савонарола и монарси. Всеки има мотив да го желае мъртъв. А очевидно и желаниа, и средства. И то докато той подготвя брака на дъщеря си с Джовани Сфорца, докато гласи единия си син – Чезаре Борджия (тъмния любовник на Франческа в романа) за кардинал, а другия – Хуан – за изгоден брак с престолонаследница.

Франческа пак трябва да продължи да издирва Мороци – монаха, който желае смъртта ѝ от първата книга. Но същевременно рискува собствения си живот, за да разкрие и предотврати поредния заговор срещу Борджииите.

www.entusiast.bg

9 786191 641031

Цена 16,00 лв.